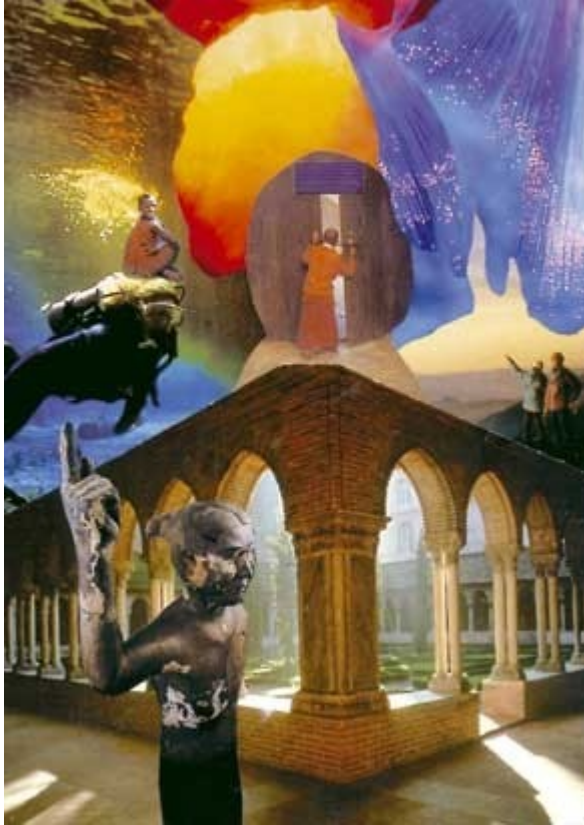

Het luisteren

Er was eens een vrouwtje dat liep door een zuilengalerij. Het was een zwaar vrouwtje. Ooit niet. Ooit was ze van het fijnste poeder, dat op kon stuiven bij het minste zuchtje wind. Toen herkende niemand haar. Maar een artiest had haar benaderd en water bij haar gedaan en toen had ze vorm aangenomen. Een vorm aangenomen in de houding die ze het mooist vond. “Luister eens,” zei die houding “luister daar eens in de verte...”. De artiest had deze vorm zo mooi gevonden dat hij het ook nog overgoten had met een laagje brons.

Zo moest het vrouwtje helemaal opnieuw leren bewegen. Een beetje opstuiven in de wind was haar makkelijk af gegaan. Ze was nu zwaar van het water en het brons en het duurde lange tijd voordat ze zich überhaupt kon bewegen. Tot haar verbazing merkte ze dat ze nog maar één kant tegelijk op kon. En haar houding leverde voortdurend reacties op, ook al wilde ze alleen maar even boodschappen doen. “Ik hoor niks”, zei dan plotseling iemand in haar oor, terwijl ze net aan het luisteren was of ze gehaktballen of rundervinken bij de andijviestampot zou doen.

Maar op een goeie dag liep ze dus door de zuilengalerij. De zuilengalerij was gebouwd rond haar zonovergoten tuin. Ze liep er graag. En met haar houding voelde ze ook heel goed, waar de wind vandaan kwam. Dat deed haar denken aan haar stuiftijden.

Deze dag kon ze geen genoeg krijgen van het lopen. Ze liep en liep en liep te luisteren. Zij hoorde eigenlijk óók niets. Wel voelde ze telkens een koelte ontstaan, als de zon haar door de zuilen heen niet meer kon aanraken. Ze liep en liep en liep, en herhaalde de woorden die in haar houding lagen “Luister eens, luister daar eens in de verte...” Ze liep en liep en liep, totdat haar bronzen laagje een beetje afbladderde en langzaam, zo langzaam dat ze het niet eens merkte, werden de

woorden in haar hoofd ook zwaarder. “Luister! Luister!” hoorde ze alleen nog maar. En de aandacht in haar houding ging niet meer naar haar vinger, die poogde de richting van het luisteren te sturen, maar naar een gloeiende plek in haar borst.

Verbaasd boog ze haar hoofd naar beneden. Er vielen een paar bronsbladdertjes van haar ogen. Onwennig knipperde ze met haar oogleden en ving het zonlicht in haar ogen. Volgde het licht dat de glans op haar bronzen lichaam schilderde.

Ze zag een scheurtje in het brons, precies in het midden van haar borst en pulkte er een beetje aan met haar vinger. Het brons viel er af en daaronder zat nog een scheurtje. Het vrouwtje stak haar vinger daar in om ruimte te maken. Krakend ging er een klein deurtje open! Door de kier kwam iets waardoor ze bijna weggeblazen werd. Ze schrok er van en deed hem gauw weer dicht. Wat was dat? Een heel ander soort wind dan ze kende! Heel voorzichtig deed ze het deurtje nog een keer open. Weer woei er iets door de deur heen, maar het vrouwtje bleef goed kijken. Ze zag wolken van zilveren sprinkels in hemelsblauw dat opbolde en plooidde en waarvan ze heel graag een mooie nieuwe jurk wilde maken. Ze raakte de stof voorzichtig aan met haar luistervinger, om te voelen hoe het misschien om haar lichaam zou passen. Het voelde zacht en zwierig en als vanzelf nam ze het in haar armen om het te omhelzen, om er mee te dansen.

De stof viel om haar handen en nu zag ze wat de stof had doen zinderen. Een grote vurige kloppende steen. De warmte gloeide haar tegemoet. De kleuren benamen haar de adem. En het kloppen was oorverdovend. Ze wist niet of dat nu van binnen was of van buiten. Ze voelde de hitte naar haar wangen stijgen en werd plotseling heel bang dat deze steen te warm zou zijn, binnen in haar, zonder de beschermende koele blauwe stof. Ze probeerde het er terug overheen te hangen, maar het gleed er steeds weer af. Ze was ook bang om haar vinger te branden, waardoor ze eigenlijk niet dicht genoeg bij de steen kon komen.

Toen ze bukte om de stof opnieuw op te pakken, wees haar vinger met haar mee. Ze zag hoe die wees naar het schijnsel van de steen in een water, dat aan haar voeten lag. De steen verlichtte de bovenste laag tot goudkleurig en toen ze verder en verder keek, tot onder de goudkleurige laag, herkende ze op de bodem de kleur van de stof. Daar zwom juist een zwaarbepakte walrus vanuit de duisterder dieptes naar het blauw. Pas toen z'n bagage de verlichte plek in het water raakte, zag het vrouwtje dat het bovenste pakketje een jongetje was. Op het moment dat z'n kruin het schijnsel van haar steen raakte, draaide hij zich naar haar om. "Als het te heet wordt, kun je altijd nog hierheen komen om m'n walrus op z'n buik te kietelen!" riep hij naar haar en stak zijn wijsvinger terug naar haar op, terwijl zijn walrus kalm doorzwom.

Het vrouwtje deed toen het deurtje wagenwijd open en zag nu tot haar verbazing een hele berg, waar ze eerst alleen de vurige steen had gezien. Haar artiest stond op de top van de berg en lachte naar haar. Voorzichtig stapte ze door het deurtje, ging naast de artiest staan en keek uit over de oneindige oceaan. Ze zag nog de gele plek, weerspiegeld in het water en keek even of ze de jongen met z'n walrus nog zag. En toen zocht ze de gloeiende steen die het schijnsel maakte. "Kijk!", zei ze tegen haar artiest, "kijk daar eens in de verte...".